

— А ти защо си дошелъ, мѣниче? — попита царьтъ Душка.

— За крадеца, царю честити.

— Знаешъ ли го кой е?

— Зная. Този дето е взелъ камъка.

— Глупчо. И азъ знамъ това. Ти ми го посочи кой е, иначе гдето си влѣзълъ безъ позволение, ще заповѣдамъ да ти ударятъ сто пръчки.

Разтрепера се Душко отъ страхъ. Почна да гледа слугитѣ дано открие кой е крадеца. Гледа ги — все честни хора. Едни му се усмихватъ, други му се подсмиватъ. Само единъ го изгледа тъй страшно, че Душко, като стигна при него, отъ страхъ притисна джеба си, въ който бѣше часовника. Изведнажъ се чу силенъ викъ:

— Крадецъ! Крадецъ! Ето го-о-о-о-о!...

Като чу това, страшниятъ слуга приблѣднѣ и падна веднага на колѣне предъ царя.

— Царю, — извика той. —

Вѣрно е, азъ съмъ! Но прости ми! Откраднахъ, защото имамъ двадесетъ и две деца и нѣма какъ да ги изхраня.

— А, тъй ли? — рече царьтъ, — че защо не кажешъ. Дай камъка, а азъ отъ сега нататкъ ще ти храня гърлата. Двадесетъ и две не сж малко. А ти, момко, дето ми свърши такава хубава работа, заслужавашъ една шепа злато.

И царьтъ заповѣда да наброятъ на Душка цѣла шепа все златни жълтици.

— А пъкъ ти, — каза тогава Душко, — дето ми свърши такава хубава работа, та ми напълни шепитѣ, заслужавашъ единъ чудо часовникъ. Ето го! Татко го направи. Всичко може — и крадци да лови, и сънливци да буди. Тъкмо ще ти послужи, ако нѣкога се успишъ.

Засмѣ се царьтъ и изпрати Душка съ много подаръци. А Душковиятъ баща, като видѣ какво му носи синчето, отъ радостъ до тавана го подхвърли.

Емилъ Кораловъ

